

[Alsing Andersen.]

som man har sagt, kan ikke forsvares ved Hjælp af Luftvaaben. Det eneste virkelige Forsvar overfor Luftangreb er Truselen om, at man vil kunne gengælde med et Modangreb paa det Land, der retter et Luftangreb mod en. Disse Ting er de moderne militærsagkyndige i de store Lande i Virkeligheden enige om. Og hvis en ny Krig bryder ud trods alle Sikringsbestemmelser i Folkeforbund og Kellogg-Pagt, saa vil det ikke dreje sig om nogle enkelte Flyvemaskiner, saa vil det ikke dreje sig om Hundreder af Maskiner, der mobiliseres her i Europa, saa vil det dreje sig om Tusinder af Maskiner, det vil dreje sig om Luftflaader. Vi maa derfor være indstillende paa at tage Kampen op paa denne Maade, hvis vi vil være i Stand til at udføre den Opgave, som vore Modstandere stadig synes at stille: at haandhæve vor Neutralitet, forsvare vor Neutralitet, med andre Ord vise et Angreb tilbage.

Det ærede Medlem Hr. Parkov talte i Gaar om de Opgaver, der forelaa her: det drejede sig om et Forsvar af Hovedstaden, det drejede sig om et Forsvar af Øerne, det drejede sig om et Forsvar af vor Grænse. Man har talt om at forsvare Store Bælt, holde det lukket eller eventuelt holde det aabent, man har talt om at forsvare Sundet, man har talt om Muligheden af at afværge, at en fremmed Magt danner sig en Flaadebasis ved Skagen eller andre Steder. Ja, jeg ser ikke rettere end, at det bliver lidt rigeligt, man giver de Rester af den danske Flaade og den danske Hær, vi i Øjeblikket har, at udrette. Vi bestemmer jo nemlig ikke, hvor der skal danses, og hvorledes der skal kæmpes. Det gør de store Magter, som eventuelt har Interesse af at underkaste sig Danmark og tiltinge sig Adgang de Steder, hvor de har Interesse deraf. Og det er efter min Mening stadig saaledes, at København er det afgørende Centrum i Danmark. Landets Hovedstad vil altid være det afgørende Punkt, ogsaa under moderne Forhold, vil være det vitale Punkt, vil være det saarbare Punkt, som en Modstander, ikke mindst under Luftkrig, vil sætte ind paa at ramme, og jeg kunde meget vel tænke mig som det mest sandsynlige, at en Magt, der vil gennem Store Bælt, eller en Magt, der vil danne sig en Flaadebasis ved Skagen eller en Luftflaadebasis paa Bornholm eller Anholt, vilde foretrække ikke at gaa direkte til dette Sted i første Omgang, men lægge Vejen over København med sin Luftflaade. København er Landets Hovedstad, og den er jo, takket være Forsvarsordningen af

1922, i Virkeligheden endnu en befæstet By. København maa altsaa vente Fæstningernes Vilkaar og Skæbne under et saadant Sammenstød. Luftflaader med Gasbomber, Sprængbomber, Brandbomber, og hvad det hedder altsammen, over vore Byer, over vore Havne, over vore Forbindelseslinier, dette er det i Virkeligheden, det drejer sig om. Det forekommer mig, at dette er Sandheden i Problemet, det er det, vi maa se i Øjnene, det er det, der skal afværges, hvis der er nogen Mulighed derfor. Men at fastslaa dette kan man efter min Mening ikke kalde at gasforgifte Befolkningen.

Det ærede konservative Parti ønsker at tale saa lidt som muligt om denne nye Udvikling af Krigen, naar disse Forhold drøftes, men man kommer ikke uden om, at det er det afgørende Problem, der her vil blive Tale om. Jeg skal ikke begynde at citere mere af Major Bratt om Luftkrigens forfærdelige Virkninger. Jeg skal nøjes med, for ikke at blive mistænkt for at drive socialdemokratisk Forgiftningsagitation her fra Folketingets Talerstol, at citere ganske kort, hvad Venstres Hovedorgan, den Gang Bladet „København“, skrev den 30. Maj 1924 om en saadan Situation. Bladet skrev:

„Den næste Krig — hvilken Eruption af Rædsler vil den ikke kunne blive, naar det ikke længere er den raa Kraft, der kæmper, Bajonet mod Bajonet, Maskingevær mod Maskingevær, Kanoner mod Kanoner, men derimod Hjerne mod Hjerne, Naturlovene i Kamp mod hinanden, Gift mod Gift, hemmelige Kræfter mod hemmelige Kræfter, usynlige Dødsstraaler mod Eksplosivstoffer af en Kraft, som Tanken knap kan tænke. Og imellem alle disse frygtelige og dødbringende Ting det hjælpeløse Menneske.“

Ja, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, der, hvis jeg ikke tager fejl, var ansvarlig Redaktør for dette Blad den Gang, kunde meget vel have tilføjet: det hjælpeløse lille Danmark.

Det er nemlig ikke Smaating, det her drejer sig om. Jeg skal efter en begejstret Artikel i „Nationaltidende“ for 18. Marts 1926 anføre, hvad det vil sige at føre Krig i Luften, hvilke Kræfter der vil blive sat i Bevægelse. En Journalist fra „Nationaltidende“, som den Gang havde været indbudt af Svensk Flygindustri i Limhamn, der, skrev Bladet, havde License for Junkerfabrikkerne til at fabrikere Kampmaskiner, skildrer, hvorledes saadanne Kampmaskiner er indrettet. Jeg skal ikke gaa meget i Einzeltheder. Overskriften paa den tospaltede Artikel lyder saaledes: „Nye Krigs-